

Semnal

Controverse la Mamaia

VIRGIL MUNTEANU

Era prima zi de vacanță.

Stam pe plajă, la punctul numit neoficial „Pătrățica“, loc unde se lenevește cu spor, adică unde se fac băi de soare și se beau, concomitent, halbe spumoase de bere rece, furnizată prompt și în cantități nelimitate de Abdulah, responsabilul bufetului-anexă al restaurantului „Modern“. Stam noi, un grup de amici, stam, pălăvrăgeam, minuiam cu îndeminare halbele și, din când în când, aruncam priviri grijulii către nevestele și copiii membrilor grupului. Era o adevărată plăcere să vezi cu cită calculată meticulozitate își expuneau nevestele fiecare centimetru pătrat de piele razelor soarelui, și cu cită rivnă, dublată de o rafinată tehnică, îndăltau copiii castele de nisip.

Două suedeze ne arătau că nu știm nimic despre bikini.

Cu fiecare minut care trecea, simțeam cum ni se fortifică organismul, cum ne dispăre oboseala, cum ni se reface potențialul de muncă.

Ne simțeam minunat, ne simpatizam reciproc, se anunța o zi încântătoare, cu soare fierbinte, mare liniștită, fără pic de vânt, când, brusc, fără să-l fi provocat nimeni, fără s-o fi dorit cineva, călcând consemnul, Dinu spuse: „Pe plajă nu se poate face teatru!“

Consemnul era să nu discutăm chestiuni profesionale pe toată durata vacanței.

Consemnul fusese încălcat.

Inteligent, din partea noastră, a tuturor, ar fi

fost să ne prefacem că nu am auzit nimic. Inteligent, din partea noastră, ar fi fost să-l ignorăm pe Dinu și să ne vedem de soare, de halbe, de neveste și de copii. Numai că demonul polemicii i-a dat ghes lui Călin, care i-o întoarse: „Plaja e un loc ideal pentru teatru. S-a și făcut teatru, aici, la Mamaia. Anul trecut!“ „Aia n-a fost teatru“, nu se potoli Dinu.

„Și de ce, mă rog?“ sării și eu.

„Teatrul se face la teatru, nu pe plajă“ — explică Dinu.

Țucu îi aruncă o privire compătimitoare și ne spuse: „Dumnealui, care se pretinde critic, ignoră teatrul în aer liber!“

Interveni și Titel, de obicei mai tăcut decât noi toți: „Dinu vrea să spună că teatrul își află rostul numai în locuri special amenajate. Dinu nu neagă teatrul în aer liber, dar vrea să spună că teatrul se joacă nu oriunde, ci în grădinile de vară special amenajate“.

„N-am vrut deloc să spun așa ceva“ — respinse Dinu tentativa de împăcare schițată de Titel. „Am vrut să spun că se ia masa în sufragerie, că se doarme în dormitor, că se muncește pe cimp, în fabrică, pe șantier, în birou, și că se joacă spectacole la teatru, în sală“, declară el sentențios.

„Și la Epidaur? Ce-a fost la Epidaur, n-a fost teatru?“ se smulse și Marius din tăcere.

„Cunoști vreo altă formă de construcție teatrală, în epocă?“ — îl ironiză Dinu.

Aici, Călin își ieși din pepeni: „Dumneata, și subliniez, dumneata, ignori orice formă de spectacol care se desfășoară în afara sălii de teatru?“

„Nu ignor, neg!“ ripostă Dinu.

„Dumneata negi marile spectacole de stradă, dumneata negi spectacolele la locul de muncă, în locurile de recreație, de odihnă?“ — sări foarte iritat și Laurențiu.

„Da, le neg. Spectacolul e un ceremonial, are solemnitate și eficiență numai în cadrul sobru, de noblete spirituală, al sălii de teatru. Restul e teatru la sufertaș“ — se încăpățână Dinu. Spiritele erau aprinse, atmosfera de pașnică amicitie se destrămasă.

„Negi?“

„Neg!“

„Categoric, negi?“

„Neg, categoric!“

Toată tihna noastră se duse. Se profila o vacanță sumbră. Ne-am adunat lucrurile și, fără să acordăm vreo privire celor două suedeze, l-am lăsat pe Dinu, pe dogmaticul, pe mărginitul, pe exclusivistul Dinu, am plecat.

Titel ne propuse, împăciuitor, să ne revedem a doua zi, dar, dovedind tact și inteligență, să respectăm consemnul: nimic despre teatru.

A doua zi a început frumos. Noaptea fiind, din totdeauna, un sfetnic bun, hotărâsem, fiecare în parte, să-l iertăm pe Dinu, să uităm totul și s-o luăm de la capăt.

Am luat-o de la capăt. Abdulah avea gheață, halbele erau la locul lor, ca și nevestele, ca și copiii. Ca și suedezele.

Ne simțeam minunat, ne simpatizam reciproc, se anunța o zi încântătoare, marea, „qu'on voit danser le long des golfes clairs“... cum spune drăguțul de Trenet, marea ne făcea curte, când Dinu, care-și sorbise halba, se întinse, căscă, și spuse: „Nu există actor total!“